

Hei kjære venner og vel møtt til ny dyst på en avstresset og fin vårdag, takket være dere og den fine turen det ble av Englandsoppholdet for min del.

Som dere ser så har jeg gjort et forsøk på å ta dere med på hele reisen i et 11 siders vedlegg til denne runden. Håper dere har utbytte av det. Dere som ikke er interessert kan jo bare legge det vekk, evt. fyre med det. Dere som er litt interessert kan jo lese de avsnittene som dere synes kan passe og hive resten. Dere andre kan jo more dere sammen med meg, og, om jeg må be, komme med synspunkter. Jeg er meget interessert i å høre deres mening om dette og hint, da det kan komme godt med ved en senere anledning. Jeg var jo tross alt UFO-NORGE og UFO-SVERIGES sendebud.

Nok om det, dere får lese selv.

Før jeg starter med klippene vil jeg bare nevne et par ting.

Hans Aass: Finn vil gjerne at du tar kontakt.

Manuskriptet har nå omsider gått til Bergen, og vi venter spent på årets første nummer som er sakset sammen et sted på Nøtterøy. Vi håper å kunne komme ut med neste nummer FØR sommerferien, men det avhenger av at dere skribenter får ut finger'n. I dette nummeret vil det også stå at Landsmøtet 1986 vil bli arrangert i Tønsberg-gruppens regi, nærmere bestemt i Horten. På et hotell der 18 og 19 mai, dvs pinsen. Prisene vil bli 390 for enkeltrom og 365 for enkel pris i dobbeltrom. Dette inkluderer: Fire - 4 - måltider, møtelokaler, overhead div. og selvfølgelig en overnatting. Jeg synes ikke det er dårlig, vi burde ta oss råd til dette. Husk at forslag om saker og ting må være Komitéen i hende i god tid før møte. Komitéen står for øvrig til hugg, eller gjenhugg, om dere forstår.

Vi er pr. dags dato ca 40 abonnenter etter fjorårets resultat. Det betyr at vi må sjørpe oss. Vi i ledelsen BØR finne vår innbetalingsblankett og benytte denne maksimalt. For min egen del må jeg desverre vente i noen tid for å finne igjen handelsballansen etter den siste utskiftelsen.

VI MENN nr 11. Har i en artikkel kalt; "UFO-krig mot Sovjet", ført i marken "håndfaste bevis" for at et avbildet UFO, like etter avfotografering, sendte en dødsstråle mot en person som befandt seg i høyre billedkant. Her er det militære eksperter som uttaler seg temmelig fritt. I det hele tatt en artig historie, men kan vi tro den? Teksten er nemlig ved Jan-Ove Sundberg. Fotoet er deog ved Vladimir Paltsev.

ALTAPOSTEN 11. 3. Kan fortelle om en UFO-landing på Skogvannet i Alta. Dog ikke av ny dato siden den er fra høsten 1984. Innsenderen er også av kjent karakter, nemlig Evald F.Larsen. Han er jo ganske aktiv den gode Evald, kanskje han burde forsøke å danne seg en gruppe slik at vi kan innlemme ham i gjengen igjen?

TRØNDERAVISA i Steinkjær har 13. 3. en reportasje om en UFO over Inderøy? Flere innringere kunne fortelle om at noe mystisk måtte være på ferde i distriktet.

Den 14. 3. får vi en oppfølging av saken i Steinkjær; det dreier seg ikke om noen værballong, slås det fast. Dette til og med fra værvarslings-tjenesten på Værnes. Så gåten er tilstede i fullt monn ennå.

En bekreftelse på det mystiske står å lese i selsamme avis datert den 21. 3. Her er det en innskriver som opplyser at mens han og kona satt og så på TV den angjellende kveld så ble skjermen forstyrret kl. 20.15 av at farger i grønt og gult i full forvirring overtok for det ordinære bildet av TV-vertinna som skulle til å annonsere for det neste program. Vedkommende lisensbetaler er viss om at dette hadde noe med fenomenet å gjøre, og etterlyser andre som kan ha sett det samme.

Ja, dett var dett, som det heter.

En annen mystisk ting som traff min postkasse for et par dager siden er en lydkassett. Den bærer adressaten Project Hessdalen med full adresse. Den har ingen returadresse, og heller ingen andre spesielle kjennetegn enn at den er stemplet i Finland. Teksten på kassetten er på flytende finsk, liksom innholdet. Jeg skjønner ikke et skvatt

Har noen av dere peiling?

Jeg vet ikke hvor mange av dere som fikk hørt på natradio fra Radio én her for et par uker siden. Se Englandsref. Noen synspunkter har jeg jo hørt etterpå, og det er jo hyggelig at vi ikke ble helt slaktet. Selv syntes vi det gikk ganske bra, og heldigvis så har responsen fra publikum hittil vært ensrettet positiv. Det har vanket noen brev, og noen bestillinger på rapporten. Det å steppe inn i en tre timer lang nattsending på direkten på samme kvelds varsel er selvfølgelig ingen kunst, håper flere kan få anledning til det.

Ellers kommer som sagt Paul Norman fra Victorian UFO Research Society hit til Norge den 12-13 april enten det blir Workshop eller ikke. La oss ta vel i mot ham. Jeg skal forsøke å ringe ham for nærmere orientering. Er interessert i å vite om noen er med på å vise ham Hessdalen o.l.

UFO-SVERIGE har sin årlige Riksstämman lørdag den tredje mai på Parkskolan i Östersund. Oppstarting kl. 10.00

Her er det diverse godbiter for interesserte, fra UFOer bak jernteppet ved vår kjære venn Jüri Lina, til vår egen Leif Havik og de kjente Hessdalsfenomenene. Utover disse innleder Christer Nordin hele Stämman og Anders Palm forteller om framtiden, om nedfryste mennesker og strålekanoner.

Etter diverse innslag som Hessdalsvideoen, UFO-Z fra Östersund, Paneldebatt osv. avrundes det hele ca. kl. 20.00

De av dere rundt om i Norge som kunne tenke dere å ta en tur kan sette inn en sum av kr. 20.- på UFO-Z Östersunds postgiro 32 93 49-5 senest den 15. april. Overnatting ordnes for de som ønsker det. Meddeles på girokortet.

Oppgi fullstendig navn og adresse så sendes det ut kart m.m. Glem ikke at kvitteringen gjelder som billett.

N.B. Pga. Östersunds 200 års jubileum er det 30% rabatt på Sveriges Järnvägar på 1. og 2. klasse til og fra Östersund for deltagerne på konferanser i 1986. Dra til Sverige.

Dette var visst alt, og takk for meg.

Hilsen

ENGLANDSTUR 16 til 23 mars 1986.

Etter å for første gang i historien opplevd at en norsk UFO-forsker har blitt sendt til England i forbindelse med en konferanse med betalt billett vil jeg med dette prøve å tilbakebetale en del ved å la dere alle få bli med på denne reisen, på godt og vondt.

Mange av dere vil vel allerede nå riste oppgitt på hodet, og dere kjære venner, kan lese ut av underoverskriftene om dere finner enkelte avsnitt interessante. Resten kan dere jo bare hoppe over? Til dere andre vil jeg bare få si at det var en MEGET innholdsrik tur for meg på så mange måter. Mye vil gå fram av denne reiseskildringen, noe vil nok kun stå mellom linjene, og der står de jo bra.

Vel la meg starte med begynnelsen:

15. 16. mars NATTRADIO i RADIO EN.

Vel ankommet Oslo får jeg av min nattlige installatør vite at Radio én desperat trenger en eller to stand ins etter at vår kjære venn Gaare har syknet inn. Han var mannen som vi skulle sitte og lytte til svarende på UFO-spørsmål utover natten.

Her gjaldt det bare å ta ting på sparket. Vi tilbragte tre timer i studio med to meget hyggelige damer, og telefonene kimte og musikken strømmet og jeg tror vi klarte oss unna de alt for store skjærene. Etter et par velfortjente klemmer, bar det hjem til Roar (Wister) diskuterende i bilen om hvordan det hele hadde forløpt, til et par timer på øret før det igjen bar avsted til flybussen på sentral stasjon.

Klokken ni null null lettet flyet med sin dyrebare last med kurs for England og Stansted flyplass. Ved min plass nærmest vinduet konstaterte jeg straks at jeg hadde fått et par lettere nervøse damer ved min side. Den største viselig plassert ved mittgangen, for å holde flyet stabilt i luften.

De ble ikke mindre svette i hendene da flyet begynte å rulle bortover flystripen baklengs, og jeg selvfølgelig forklarte at det var slik de tok av nå, for å spare bensin.

Etter å ha justert kronometeret en time bakover lander vi på øyriket, og en heller lang busstur er i vente. Vi stopper ved mange hoteller og det minker stadig på antallet i bussen. Tilslutt er det bare meg igjen. Har de glemt meg mon tro? Ferden går videre, til en helt annen del av London.

Endelig dukker the New Meritor opp, og jeg blir booket inn. Heldigvis, vil jeg nesten si, har jeg blitt plassert i en del av London hvor det var minimalt med nordmenn og svensker. Det er jo litt mer etter min smak og slippe naboene når en drar på ferie, og skal leve som og sammen med engelskmenn en uke.

HOTELL I SÆRKLASSE.

Hvem husker vel ikke denne serien med John Cleese fra Monty Python. Det hadde ikke forundret meg om nettopp han hadde dukket opp i skarnken. Dette hotellet var utrolig, og det må oppleves.

Det rommet jeg skulle hatt var ikke klart da jeg kom, så jeg fikk et stort dobbeltrom i stedet.

Jeg hadde bedt om dusj og WC på rommet, og det hadde det jo, på et vis. Reklamen sa nyoppusset i de tre nederste etasjene. Da er jeg glad jeg ikke ble installert over de nevnte tre.

Dusjen ble tydeligvis ikke oppfunnet i England, her fantes kun badekar med felles tut på kranene.

Å ta en dusj krevet en for meg hittil ukjent form for akrobatikk. Noe jeg tror min nabo i etasjen over behersket bedre enn meg, for hver gang jeg tror han bedrev dette, regnet det nede hos meg.

Jeg fant raskt de sikre plassene i rommet og plasserte utsyret mitt der. Sengen var bra og farge TV'n likeså. Men skapene ramlet neste i hodet på meg hver gang jeg skulle åpne døren, konstruktøren hadde åpenbart beregnet døren i skapet som bærevegg. Nåja.

Nærmeste telefon befant seg ute på gangen, så hver gang noen ville ha tak i meg var det full rulle med banking på døren og ut i en fei. Selfølgelig skjedde dette opp til flere ganger i løpet av de første timene, som jeg hadde avsett til å stille et akutt søvnbehov.

Et godt bad gjør underverker og etter å ha sporet opp et adapter til min medbragte barbermaskin, stiller jeg nyflidd opp i baren/reepsjonen til et møte med Hilary Evans, vår kjære forfattervenn. På dette hotellet går nemlig baren og resepsjonen formelig i ett, det er i allefall kun en person som tar seg av begge deler. Praktisk.

Møte med HILARY EVANS.

Presis kl. 06.00 PM stiller Hilary opp, etter å ha lett etter hotellet en tid. Han har aldri vært klar over at dette huset rommet et eller flere hoteller. De er heller ikke lette å få øye på da, der de kun oppviser en høyst normal utgangsdør, med et minimalt skilt over som forteller folk hva som skjuler seg innenfor.

Vi tar plass i baren og får vår for anledningen finske venninne til å ta turen fra resepsjonen til oss for å gi oss de nødvendige sjenkeligheter. De er nå ikke engang slike neserynkere når det

gjelder diverse drikkevarer der borte.

Han forteller om sitt nye prosjekt kalt "BOLIDE", som uttales med i-lyd. Han tar mål av seg til å drive et slags klippebyrå med distribusjon over hele verden, til interesserte. Alle som vil kan også skrive til ham om sine tanker og opplevelser. Og om hva som rører på seg i de respektive land gjellende UFO-aktivitet.

Jeg meldte prompte på både UFO-NORGE, UFO-SVERIGE og Erling Strand, som abonnenter. Jeg syntes også Hilary fortjente både kulepenn og klistremerke, så jeg gav ham det. Han tilbød øyeblikkelig "BOLIDE" gratis til oss, så da sparer vi jo 100.- kroner året. Betaler vi så dette inn på P.H. konto, så kan vi jo kalle det en god investering.

Etter en stund med utvekslinger av saker og historier, dro vi ut for å spise en smule. Vi gikk inn for landing i en pizzarestaurant, og fikk der servert den hittil hot'este og mest spicy pizza i min tid som flatmatspiser. Pepperoni og grønn pepper fikk raskt fram svetten og et utvidet sjenkebehov.

GOURMETen LØS I LONDON.

I øyeblikket sitter jeg og skriver på en fransk restaurant. Skjønt fransk og fransk, menyen er fransk opp i mente. Betjeningen derimot er meget orientalsk, skråøyde individer av arten og gule i huden. Lokalet bærer også preg av å få betegnelsen gartneri, det er grønne planter på alle kanter og bauger. Dette pluss ferdigdekkede bord med vinflasker elegant understrekende at dette var ikke en hvem-som-helst-restaurant skremte meg faktisk såpass at jeg holdt på å snu i døren. Da skvatt det fram en samurai og geleidet meg fram til et bord, satte meg ned og pakket meg inn i både servetter og duker, mens han unskyldende, som bare en japaner kan det, fremførte at det desverre ikke gikk an å servere alkoholholdige varer mellom kl.3.00 og 5.00 PM. Et latterlig påfunn som er ment å få de mange ektemenn rett hjem fra jobben uten og fristes til en tur på puben først. Resultatet av dette ble en mer en "dau" cola, som selvfølgelig ble byttet, men jeg så litt av banzai i blikket akurat da.

Men maten var god, bevares, men hvorfor satt jeg alene gjest i lokalet? Alene i 50 minutter, kan det være'sjenkebestemmelsene?

Jeg var forresten innom en helt spesiell pub denne dagen. Europas aller første "ElvisPresley Pub". Her var det Elvis ting over en lav sko, til og med de ansatte skulle ligne på idolet. En var faktisk så lik at jeg kvapp med en gang jeg så ham.

Senere på kvelden ble Piccadylly lagt for mine føtter. Vel inne i en ny pizzarestaurant, det finnes mange av dem i London, satte jeg til livs nok et sterkt eksemplar av arten.

Samtidig hadde det kommet et par damer inn og bordsatt seg noe lenger vekk. Her oppsto det noe merkelig. Noen ganger opplever en jo en voldsom direkte kontakt med mennesker som en fra før ikke kjenner. Det er umulig å forklare, det bare er slik. En del utvekslinger av blikk og tanker samt at en av mine kontaktlinser fant tiden moden til å undersøke øyets bakside, gjorde ikke situasjonen mindre spesiell. De trodde jo at jeg blunket til dem, og forsto tydeligvis ikke min håpløse situasjon, og blunket tilbake. Tilslutt løsgjorde hele situasjonen seg, damene gikk uten at vi hadde vekslet et eneste ord, og linsen fant fram til sitt rette leie uten at jeg måtte sette hele stedet på hodet. I mellomtiden hadde tre andre satt seg ned rundt bordet ved siden av meg. Jeg hørte snart at de to jentene var fra Norge, nærmere bestemt vestlandet, mens gutten kom fra USA. Ganske morsomt er det å sitte i slike situasjoner å eksistere i omgivelsene uten at andre vet at jeg fortår hvert ord som blir sagt i fortrolighet til hverandre, uten at denne gutten skulle forstå. Mitt utseende er jo svært britisk, så det slo dem nok ikke at de skulle visket. Det var med stor humor i stemmen at jeg, da jeg forlot bordet med setningen på klingende norsk: "Nå må dere ikke forspise dere da, jenter". Skal si det kom en spontan reaksjon. Morsomt.

PÅ VANDRING.

Hele tirsdagen gikk med til å vandre rundt i denne enorme byen som aldri tar slutt.

Tomita er en japansk musikkfigur som behandler sine synthesizere som om de var medføtt. De av dere som har hatt gleden av å se UFO-SVERIGEs videofilm fra Hessdalen har hørt ham der. Dette er en ny form for spacemusic som også inkluderer et stort symfoniorkester. Denne poden er svært vanskelig for ikke å si umulig å få tak i hjemme, her derimot mysses det av kassetter, LPer og CD-plater. Walkman ble innkjøpt for en rimelig penge, inneholdende både AM og FM stereo radio samt stabilisator for jogging. Hele herligheten kostet kun 42 £. Det er pussig, en blir liksom ikke sliten i beina når en vandrer med freidig mot sammen med Tomita og vennene hans.

TROCADERO MED GUINNESS REKORDER OG HOLOGRAMUTSTILLING.

På min vandring fant jeg et sted med virkelig nerve. Navnet er Trocadero, og ingen som besøker London må unngå å ta turen innom her. For dere som er interessert i Guinness rekordbok så finnes det her en

utstilling av høy kvalitet. Her finnes verdens lengste mann utstilt, og mens du kan måle dine fot - og håndavtrykk med hans, kan du se på videoskjermer glimt fra hans liv. Han var virkelig høy, 2,72 meter på strøpelesten. Ellers er det verdens minste dame, verdens tykkeste, verdens sterkeste, verdens ditt og verdens datt. Meget imponerende og meget dyktig laget.

I samme bygg fantes det også en annen utstilling som må oppleves. Nemlig hologramutstillingen. Her var det tredimensjonale bilder over en lav sko. Bildene hang ned fra taket med en spesiell belysning slik at når du befant deg foran, så steg formelig deler av bildet rett mot deg. Så skremmende virkelig var dette i enkelte tilfeller at du uvilkårlig dukket deg for ikke å få en trombone i fjeset. En annen av disse bildene inneholdt et mikroskop, og hvis en tittet dypt og lenge i hullet som du liksom så en halv meter utover rammen, så du hvordan et microchips ble analysert. Ellers så du ansikter som ikke bare var tredimensjonale, men også plutselig flekket tenger mot deg når du passerte dem. Et bilde viste ryggen av en mann, når du kikket over skulderen hans, så du hva han skjulte med kroppen. Noe mer virkelig skal en lete lenge etter. Noen små eksemplarer av disse enkleste bildene ble innkjøpt for demonstrasjon og salg på Landsmøtet 18. og 19. mai.

HIPPODROME OG MEKSIKANSKE DAMER.

På kvelden sto verdens største diskotek på programmet mitt. Hippodrome ligger på strekningen Piccadilly Circus og Leister Square, og er enormt. Her ligger det mange millioner invistert. Selfølgelig ble jeg avvist ved døren, men det er jo ikke noe nytt for en nordmann, så her gav en seg jo ikke så lett. Det at bare medlemmer slapp inn syntes jeg var i drøyste laget for meg boende i Norge. Simsalabim: nordmenn er populære folk, og dørene åpnet seg. 4£ ble avlevert hos damen og inn gikk ferden. Har dere noen gang vært på en internasjonal storstadion før? Noe av den samme stemningen fant en igjen her. Enorme tribunelignende avsatser hvor en kunne spise, stå, sitte osv. Jeg satte meg i første spise losjeplass og bestilte noe godt. Flot å se hvordan lasere lekte seg i reflekterende flater i taket. Hele dansegulvet så ut som levde. Det var litt i tidligste laget for å være folk der, nei, det var laserne som gjorde denne susen. Etter hvert beveget jeg meg nedover mot dette enorme gulvet. Her, inne mellom de forskjellige lagene beveget det seg folk av alle slag. Her så jeg også noe av den lengste utringningen som jeg har sett bak på en kjole. Den sluttet langt nedenfor der anstendigheten slipper taket i ryggen. Jo, det kan jo være kjekt med lufting utover en varm kveld. Og så skjedde det noe som jeg holder som meget besynderlig. Dere vet jo at LOnon inneholder noe sånt som 14 millioner mennesker + alle turistene. Det er det samme som hele Norges, hele Sveriges og halve Norges befolkning en gnag til det. Midt oppe i alle disse menneskene, renner jeg rett inn i de to damene jeg nevnte tidligere fra den pizzarestauranten. Mindre pussig blir det jo ikke da de forteller at de var på vei til et annet diskotek, for de hadde vært her kvelden før, men hun ene fikk en innskyttelse om å gå inn da de passerte. Joda, tilfeldigheter? Da hun fikk vite litt mer om meg og hvorfor jeg var i England, ble hun meget ivrig. Hun hadde reist til England fra Meksiko, som de kom fra, på ren innskyttelse. Nå gikk liksom kabalen opp, og Virginia, som hun heter, ville mer enn gjerne være med tiul Leeds. Nå kan en jo si at siden disse drev med rehabilisering av psykisk tilbakestående så er det kanskje ikke så rart at jeg dumpet opp i disse damene, (nå slipper dere å si det). Den andre snakket ikke engelsk i det hele tatt, men hun var til gjengjeld meget følsom. Hun kunne til enhver tid fortelle deg nøyaktig hvordan du følte deg inni.

HELENDE HENDER.

Virginia fortalte meget levende om jordskjelvet i Mexico City, hun sto midt oppe i det, begge gangene, med få dagers mellomrom. Tragisk. Noe godt kom det dog ut av det også for i Mexico har de et voldsomt befolkningsskille. Fattig - middel - rik. Men da sto de side om side og lempet sten for å redde liv, uten tanke for egen helse og rang.

I tillegg til alt dette kom det også fram at hun har en viss helende evne i hendene, og stadig sterke følelser av ting som vil skje.

Som et lite sidesprang sitter jeg nå i en liten bortgjemt restaurant i en bortgjemt del av London, spiser og ser en fortvilet sightseeingbus krangle seg gjennom den smale gaten. Den har nok havnet litt ut på viddene. Det er da det er godt å sitte som en innbygger og smile av disse håpløse turistene som stresser buss, og skal se alt på fire timer. De kunne jo like godt ha sittet hjemme og sett TV fra London. Denne plassen hadde forresten et vakkert lite polsk innslag i skjørt og forkle. Hun var mer en lei av å bli tatt for å være skandinav, og var i begynnelsen lite vennlig innstilt. Hun tødde da heldigvis opp etter hvert, slik at jeg ikke behøvde å gå derfra med dårlig samvittighet.

SAMIR FRA ALGER.

På mitt kjære "nyoppussede" hotell har jeg blitt veldig god venn med resepsjonisten/bartenderen som jobbet 24 timer i døgnet, og virkelig bar hotellets renomé på sine smale skuldre. Han heter Samir og

kommer opprinnelig fra Alger i Algeri. Han stiller i klassen muslim, og er den mest åpne araber jeg hittil har møtt. Vi diskuterte religion til de små timer mang en kveld, og det var aldri et vondt ord og høre, selv om det for ham var mer enn vanskelig og svelge uttrykket reinkarnasjon. Han skal i løpet av dette året begynne på Universitetet i Oslo, så diskusjonen er langt fra avsluttet, eller skal vi si at vennskapet akkurat er påbegynt? En MEGET kjekk kar.

LEEDS NESTE.

Så har tiden kommet, klokken har rundet 09.00 og jeg står og venter på Kings Cross togstasjon i nordre del av London. Billetter er innkjøpt, 34£ tur/retur, ikke så alt for billig synes jeg, og venter på min meksikanske følgesvenn. Jeg hadde ikke ventet tanken ut før hun dukket opp, ikke bare hun men hennes to venninner også. Jo, her skulle det bli liv og røre. De er nå engang så følelsesladde disse syd-lendingene. Det var en livlig gjeng som satte kursen oppover mot den skotske grensen. 30 mil oppover England fører deg ganske mye lenger enn 30 mil opp gjennom vårt eget langstrakte land. Toget vårt hadde alle rettigheter, så vi slapp å møte sultne og tørste fram på stasjonen i Leeds. De snaue tre timene føk unna som gammel engelsk koksøk, og så var vi i Leeds. Der ble vi møtt velkommen av Philip Mantle og Mark Birdsall. De satte naturlig nok store øyne med en gang, jeg hadde jo ikke rukket å si fra om de to siste, men det ordnet seg mer enn raskt. De følte seg beæret over det eksotiske besøket. Mark var jo mer enn fornøyd over å få selskap av to damer i sin leilighet. Jeg må innrømme at tanken hadde slått meg at dette kanskje var i dristigste laget angående min seriøse troverdighet på øyriket, men det kunne jeg bare glemme. De lurte på hva i all verden vi nordmenn var laget av som kunne ordne oss slikt reisefølge på turneene. Vi forlot stasjonen i Marks gjennomrustne bil, de salter veiene i England også. Den protesterte endel under vekten av seks personer, men lot seg tilslutt overtale til det meste unntatt å settes i revers. Marks leilighet er første stopp, og en kort beskrivelse synes jeg er på sin plass. Jeg følte meg hjemme med en gang, det var nemlig ikke sterilt der, langt i fra. Vi fikk stifte bekjentskap med et av hans spesialuttrykk med det samme; "scuse the mess". Kontoret fløt også på rett vis av ferdig og uferdig arbeide akkurat som hjemme. Endel hyller var fulle av ringpermer med oversikt over en imponerende mengde observasjoner, og HER var det orden. Han var som sagt henrykt over sitt mexikanske besøk, og hans rykte om å være en smule gjerrig fikk seg en alvorlig knekk denne helgen.

ERTEKROKER OG STENØDEGÅRD.

En ting jeg satte umåtelig stor pris på var disse menneskenes fine måte å erte hverandre på. Hadde de anledning til det grep de alltid begjærlig sjansen til å "pull ones leg" som det heter. Herlig. Her gjaldt det å ikke være hårsår. Sund og god innstilling, og akkurat etter min smak. Hilary sa også at denne gruppen faktisk er Storbritannias mest effektive for tiden, og det tror jeg uten videre er riktig. Det er meget viktig at forskjellige mennesker kan trekke i samme retning og tåle hverandre i tykt og tynt, og lage en slags lek ut av det hele. Jeg føler det på samme måte med samarbeidet med UFO-SVERIGE. Hadde jeg ikke hatt den samme opplevelsen med de, tror jeg ikke dette samarbeidet hadde vært av stor varighet. Dette er viktig kjære venner. Uten denne fine evnen til å erte hverandre opp til økt innsats tror jeg mye av det vi kjemper for ville fått en brå slutt. Det er jo ikke akkurat noe nytt med motsetningsforhold innen UFO-loger, så det er etter min ringe mening en vesentlig kjerne dette med vennskap og forståelse. Nå når YUFOS og vi har lært hverandre å kjenne på denne måten også er et MEGET viktig skritt tatt. De hvet hvor vi er/står og vi vet det samme. Det skal meget til for å blande malurt i dette begeret. Neste gang jeg får et brev fra the Overseas Liaison officer, så vet jeg hvem som sitter i den andre enden av brevet, jeg kjenner ham, og vet hva som ligger bak brevet. Dette gjelder selvfølgelig for de fleste av de jeg traff på konferansen, men her er jo problemet at du rekker ikke å bli kjent med dem alle på den korte tiden. Men noe er bedre enn ingenting. Og det håper jeg vi får betalt for etter hvert. Jeg hadde hvertfall inntrykk av det der borte. Så kan herr Stenødegård i Trondheim sende sine brev til Gud og hvermann om hvor udugelige vi er og samtidig skryte av seg selv, som han også har gjort overfor Philip Mantle og YUFOS. Heldigvis hadde Philip og jeg allerede startet vår kontakt, slik at K.S. ble bedt om å dra et visst sted. Men dette bekrefter, folkens, at denne herren fremdeles sender ut advarsler om oss til andre grupperinger i verden, og spørsmålet er hvor lenge kan vi sitte og se på at dette blir gjort uten å ta affære? Det er jo så fantastisk barnslig, at en har vondt for å tro at voksne mennesker driver på med slikt! Yorkshire UFO Society er Storbritannias nest største organisasjon, men i motsetning til BUFORA som altså er den største, setter de sine ord ut i livet på en meget tilfredsstillende måte. (Basert på egne inntrykk, og Hilarys uttalelser). Tiden var knapp og ferden gikk videre til Radio Aire, en stasjon med over 3 millioner lyttere.

Vi var nå fordelt i to biler. Philips lille beetle med mer enn løst eksosanlegg måtte nå også inn i tjeneste. En hyggelig liten bil med en høyt utviklet personlighet.

RADIO AIRES.

Som sagt, her var det litt mer futt enn de kjære nærradioene hjemme på berget. Her var det full rulle og profft opplegg, med venterom sluseporter, cue og jeg vet ikke hva. En ting som også utmerket det hele var den naturlige og greie måten programmene ble drevet på. Det var jo ingen som helst grunn til å føle nerver i det hele tatt. Det var som å sitte og prate direkte med vedkommende reporter, du enset ikke at det fantes 3 millioner par ører ekstra i tillegg til den du pratet med, virkelig avslappende, må jeg si. Klokken fem om ettermiddagen hadde vi avtale, og det var Mark og jeg som skulle i ilden. Vi fikk en rekke spørsmål som ble tapet med tanke på nyhetene utover morgenen lørdag, der de skulle sendes hver time i nyhetene. De var meget godt fornøyd Mark og Philip, i hvertfall så sa de det. Alle radiointervjuer, avisintervjuer/referater og talene på konferansen skal oversendes oss etter hvert som de blir klare. Endel programmer som de har på video skal også kopieres og sendes over. BBC TV kom desverre ikke i år, selv om de har vært der de to foregående årene, men vi hadde aldri tid til å savne dem, alt var så tettepakket.

PHILIP & ELAINE PRIVAT.

Fra radio AIRE gikk så ferden hjem til Philips hus. En koselig leilighet et stykke utenfor Leeds. Denne var i to etasjer med soverom og bad oppe, stue og kjøkken nede. Akkurat passe for de nygifte. Vi kan vel kalle 18 måneder for nygifte, kan vi ikke? La oss ønske dem lykke til, selv om statistikken ikke akkurat er på deres side, så bør nevnes at de traff hverandre i felles UFO-miljø og teller jo mye. Tvers over veien var naboene formet som sauer, griser, høns og et muldyr. Koselige dyr. Philip og jeg dro avgårde til et nytt radiointervju, mens Virginia ble igjen for å ta imot Elaine som ennå ikke hadde kommet fra jobben. Denne senderen var noe mer lokal og sendte fra sykehuset i Leeds. Derav navnet Hospital Radio. Dette gikk også som smør og intervjueren ble etter hvert så ivrig at nesten glemte at han holdt på med et radioprogram. Det samme var også gjellende her, naturligheten var så merkbar at nervene ikke fikk innpass i det hele tatt. Vel hjemme igjen hadde også Elaine dukket opp. En spinkel liten skapning som imponerte høylydt da vi etter en stund inntok et solid måltid på en lokal fish & chips-restaurant. De datt nemlig av stolen da de hørte at vi aldri hadde spist denne typisk engelske menyen. Elaine, som toppen kunne ha veid 40 kilo satte først til livs en stor tallerken av dette, for deretter å avslutte med en enorm "nickerbocker". En slags is på nesten en halv meters høyde gjemt inne i et glass. Vi andre satt med store øyne og måtte bare melse pass. Etter denne smakfulle poterte torsken og en breddfull karaffel vin satte vi kursen for the Moors.

CARLETON MOORE, ENGLANDS HESSDALEN.

Dette stedet lå ca. en times bilferd fra Leeds. Vi kjørte gjennom Brighton, der den forferdelige brannulykken var på fotballarenaen i fjor sommer vet dere. Også videre gjennom nytt og ukjent terreng. Vi traff Mark og de andre Mexicoerne på avtalt sted i den lokale pub. Dere vet de små husene engelskmenn har satt opp overalt for å hygge seg selv og andre som måtte komme denne vei. Her var det åpen peis og et meget godt godt øl som vi måtte smake endel på, både kjørere og pasasjerer. De andre hadde allerede vært oppe på høyden, og nå var det vår tur. Her oppe har de i en årrekke hatt observasjoner og tatt bilder som er uhyggelig lik våre egne fra Hessdalen. De har hatt med seg det de har kunnet få tak i av utstyr i en campingvogn, heller ikke ulik den vi hadde i 84. De har ikke hatt på langt nær så mye utstyr som oss selvfølgelig, men så har de heller ikke det flotte samarbeidet som vi har hatt med forsvaret. Flere av bildene er tatt av politiet. De har det med å stå her oppe på det som er en snarvei mellom to tettsteder, der folk ofte kjører med litt for høy promille for å komme usett hjem. Heldigvis har dette endt med at de har blitt så interessert at de alltid har et kamera liggende ved siden av seg i bilen når de patruljerer denne strekningen. Jeg snakket med tre av dem på konferansen, og de ville gjerne brevveksle videre. Det blåste friskt og var ganske kjølig der oppe i høyden, men sammenlignet med Hessdalen var det jo rene badstuen. Philip pekte og forklarte i øst og vest om forskjellige observasjoner og den spesielle amerikanske lytte/peilestasjonen der oppe. Den lignet en harepus der den sto i mørket med ørene på stilk. Den offisielle versjonen sier at dette er en TV-mast. YUFDs har gjennom kanaler jeg ikke kan rope fått opplyst at det dreier seg om en lytteenhet som kan koble seg inn på alle internasjonale telefon-samtaler og satelittforbindelser i og fra Europa. Det har også blitt kategorisk avfeiet at de noen gang

har hatt UFO på radaren, ved henvendelse fra YUFOS, men pussig nok er det en meget stor aktivitet i området med helikoptre og annet utstyr hver gang det har blitt rapportert mulige UFO-landinger eller krasj. Mer enn pussig.

Selv om det var meget interessant å stå her på så å si historisk grunn fant vi det varmest og - siden tiden begynte å bli gammel også fornuftigst å starte hjemturen. Vi skulle tross alt tidlig opp til et nytt og spennende radiointervju.

RADIO LEEDS.

Klokken syv A.M., som det heter, gal Philip og den lokale hane om kapp inn døren. Jeg syntes jo det var umenneskelig tidlig, men etter en uke på hotell med 50.000 elleville engelske skolebarn på ferie i London, løse i korridorene fra klokken seks om morgenen, var jo ikke sjokket SÅ stort.

Her var det heller ikke noen dusj, merkelig, så det ble å stå på hodet og improvisere igjen, men det begynte jo å bli en vane nå. Her var det hverken felles krantut eller propp, så fantasien måtte tas i bruk. Nok om det. En rask toast med melk og vi var i farta til Radio Leeds, for direkte sending til mer enn 6 millioner mennesker. Jo takk, NRK go home.

Vi gikk på lufta klokken 9.30 A.M. i et program som var meget populært. Et morgenprogram i kjent engelsk stil med reklame musikk og innslag av forskjellig art. Det var her vi kom inn, under innslag av forskjellig art. Vi, det var Mark og jeg denne gang, ble geleidet inn i et ganske stort studio, i en av bygningene som tilhørte denne stasjonen. De andre måtte sitte å høre programmet i et av venterommene. Vi ble briefet under platene, og mellom disse så ble vi først vitne til litt engelsk reklame på lufta. Damen skrelte først en appelsin, for deretter å ta en safteig bit, under smatt og andre koselyder. Det hele så meget smakelig ut der saft og appelsinrester rant nedover både plater og papirer. Så snart en ny plate var påsatt kom græsset og; horrible, actually. Ja, den reklamen.

Så var det vår tur. Nok en gang uten klikk av noe slag, og nye lovord drysset over den utskremte fra det høye nord. Jeg begynte nesten å få en mistanke om at de sa alt dette hyggelige for å bygge opp en selvtillit før stormen. Men, men, en må jo sole seg i den glansen som byr seg, da.

Min mor og min salige far visste nok hva de gjorde da de gav meg navnet mitt. Det skal en sterk rygg til å bære denslags i et land som England. Odd ble jo meget brukt da, med en pussig undertone. Det betyr nå engang å være litt rar på deres språk. Gunnar er vanskelig for dem å uttale, for ikke å snakke om Røed. Derfor ble det bare Odd. Enten så bryter du sammen eller så blir du sterk av et navn som det. Hittil har jeg ikke brutt sammen.

Ligger dette navn merkelig i munnen på en engelskmann, ligger det så visst ikke bedre i munnen på mexicanere, det skal jeg hilse og si. Virginia gav opp og kalte meg bare Lancelot. Jeg tok det som et stort komplement.

ÅPNING AV CONFERENCE 86 YORKSHIRE UFO SOCIETY.

Det dro seg mot åpning av konferansen, og det var helt tydelig at de bevisst hadde gått inn for å bruke Project Hessdalen og meg selv som trekkplaster til det hele. Det var ingen av de andre foredragsholderne som f.eks. ble skjøvet fram i radiointervjuer, heller ikke i avisene.

Gøy å være på verdens tak for oss en gang også!

Det oppsto visstnok en smule panikkstemning en stund på formiddagen, ettersom jeg hadde tatt en avstikker rundt i byen på egen hånd. Jeg synes jeg må se litt av byen for meg selv når jeg er på reisefot, takke meg til å gå alene da enn å ha noen med deg som skal bestemme alt hva som skal foregå til enhver anledning. Ikke noe galt i andre mennesker, de vil jo bare godt, jeg bare er slik.

Nei til halsbånd. Vel tilbake fra min lille shoppingtur, fant jeg folk virrende omkring letende etter min person. Lettelsens sukk høstes da de fikk øye på meg, og så bar det hodestups inn til avisintervju. En småtrippende journalist med tilhørende fotograf sto småtrippende og ventet på spranget for å føre tidens penn i marken. Blitzen lynte mens spørsmålene haglet, og det hele var over like raskt som det hadde begynt. Lettere svimmel finner jeg meg en stol til avslapping. Men hvor lenge var Adam i paradiset? Etter to minutter ble jeg hentet av Philip som gav meg beskjed om at Jenny Randles ville prate med meg. Etter henne var det noen fra andre organisasjoner som fikk et par ord, for deretter å være etterlyst av Timothy Good. Alle var imponert over vår kjære dal, og ikke minst over vårt gode samarbeid med forsvaret.

Graham Birdsall åpnet baletten ved å gå gjennom de lokalene fenomenene oppe på the Moore. En imponerende mengde slides avslørte at de ikke har ligget på latsiden. De kunne jo selvfølgelig fyllt hele konferansen selv, men av høflighet overlot de mesteparten til oss andre. Jeg tror at vi skal benytte oss av disse kreftene til å holde et foredrag her i Norge når de kommer på besøk til neste år, ikke sant? La meg samtidig nevne at jeg gav et eksemplar av Rapporten til Jenny, Timothy, Philip og Mark.

JENNY RANGLES.

Det er helt tydelig at engelskmenn generelt ikke er orientert særlig godt om Project Hessdalen. Vel å merke de som er tilsluttet organisasjoner. Alle hadde hørt om dette en eller annen gang, men få var de som var ajour. Derfor tror jeg denne reisen var meget nyttig, da alle britiske organisasjoner var samlet her.

Neste dame ut var Jenny Randles. Hun tok for seg gamle og nye UFO-historier med og uten bilder. De som etter hvert hadde vist seg å være falske, og de som også pr. i dag tåler fortsatt granskning. I det hele tatt sikkert veldig interessant for ferskinger, men alle var jo ikke det! Her var det lagt inn en pause i programmet, og takk for det. Hadde den ikke kommet ville jeg foreslått det selv. Her var umenneskelig varmt, og folk duppet stadig med hodene, slik at en hadde følelsen av å sitte i åpen båt på havet.

PROJECT HESSDALEN.

Så var det min tur. Jeg satt liksom og ventet på at nervene skulle dukke opp, men de kom aldri. Det var da jeg lurte på om jeg nå har forlagt dem en gang for alle. Intet er jo bedre enn det. Kanskje tanken bak var at; her er det ingen som kjenner meg likevel, så det gjør ikke noe om jeg driter meg ut? Vel, vel, så var showet i gnan. Selvfølgelig kunne jo ikke alt gå som planlagt, overheaden spiste pærer fortere enn vi rakk å skifte dem. Her var det noe feil, og jeg hadde ikke verktøyet med. Det hele endte med at vi måtte sløyfe hele projectoren. Det ble mer å improvisere for meg da. Godt at lysbildemaskinen virket hvertfall. Nå kom ikke dette som noe sjokk på oss etter start, vi fant det ut noen minutter før avspark, men dog forsent til å skaffe noen ny. Jeg skal ikke berøre foredraget nærmere her, kun opplyse at både Mark og Philip påsto at det var den desidert største aplausen som oppsto etter PH-foredraget. Det hørtes jo godt ut, mon tro de sa det til trøst? Det kjentes hvertfall godt så jeg valgte å tro dem. Vi får komme tilbake til de forskjellige foredragene etter hvert da de kommer sendende i posten om en liten stund. Noe av det kan godt gjøre seg på trykk i bladet vårt. Jeg tenker da i første rekke på Timothy Good og Graham Birdsall.

TIMOTHY GOOD.

Tilslutt var det Timothy Good sin tur. Han satte igang med sine utgreielser av hemmelige amerikanske etterretningsorganisasjoner, og kom til, akompagnert av dusinvis av bilder som viste brev fra presidenter, astronauter, etterretningsledere og jeg vet ikke hva av prominente personer, at det eksisterer ca. 12 forskjellige slike organisasjoner i USA.

Vi dødelige har jo bare hørt om CIA og FBI. Når det da vartes opp med en rekke både navngitte og med bilder av våpenskjoldet til hver i sær, virker det unektelig imponerende. Her kom det bevis for at det har blitt avfyrt skarpe våpensalver mot UFOs. I tillegg ble det vist kopier av tidligere hemmeligstemplede saker som kun paragrafnumrene var synlige. Resten var sladdet over slik at personer skulle kunne dekkes. En ren vits altså, for å omgå loven. Andre kopier var så utydelige at de var komplett uleselige. Det var denne loven om frigjøring av offentlige dokumenter som satte dette i gang for noen år siden, da to journalister gikk til sak mot hemmelighetskremmeriet. Avslørende detaljer omkring de hårdnakkede ryktene om diverse UFO-krasj, ble også vakt til live, særlig gjeldende den berømte Wright-Patterson basen. I skrivende stund husker jeg ikke navnet på alle de organisasjonene som ble nevnt, men en av dem bar navnet NDI (National Defence of Intelligence). resten får vi når kassetten kommer. Noen av disse er så hemmelige ble det påstått, at de ikke engang visste om hverandre, bare vage antydninger om at noe foregikk indikerte en eksistens. Under en offentlig opprulling av en slik hemmelig org. ble man pålagt å komme fram med stiftelsesdato. Denne kom, men før saken var ferdigbehandlet dukket det plutselig opp flere sider som klart tilbakedaterte organisasjonen med flere år. Ja, hva skal en tro?

Ikke å undres at man både i USA og England er mer enn skeptiske til myndigheter og deres befinnende med UFOer og lignende fenomener. Og her kommer en person fra det kalde nord og påstår at slikt ikke eksisterer i Norge, og at vi atpåtill hadde mer enn et brukbart samarbeid med forsvaret? Jo, verden er gal. De fleste der borte blir jo forskrekket når de får høre at Norge er større enn Storbritannia i antall kvadratkilometer, men forskrekkelsen går over i ren latter når de får høre at vi bare teller 4 millioner mennesker. De skjønner da at det er betydelig vanskeligere å skjule ting i et såpass gjennomskiktig samfunn.

Timothy hadde meget overbevisende argumenter å føre i marken, men om noe negativt skal trekkes frem, må det bli alle disse brevbildene og den monotone talen. Folk er tross alt ikke bedre enn at de sovner av slikt, meg selv inkludert. Etter en meget drøy time kunne vi lufte oss litt igjen, men jeg understreker at det var et meget godt foredrag. Bare synd at det ble så langt at vi ikke rakk Hessdalsvideoen.

HVEM VAR HVEM?

Denne kassetten fikk de selvfølgelig lov å beholde for senere visning til ledelsen. Graham og jeg rakk etter konferansen å ta en rask titt på den sammen og han fikk oversatt til sitt modersmål de frekvenser som var norsk/svenskspråklige.

Av størst interesse for oss på denne konferansen var foruten vertskapet, Jenny Randles og Timothy Good også Walter Black.....Vice President i YUFON (Yorkshire UFO Network).

Martin Daglass.....WYUFORG (West Yorkshire UFO Research Group).

Nigel Watson.....Fortean Times.

Arthur Tomlinson.....ASSAP.

David Clarke.....BUFORA (British UFO Research Organisation).

Stephen Brown.....LCUFOS (Lancashire Center for UFO Studies). og

John Barret.....BUFORA.

I tillegg til disse var det flere fra diverse organisasjoner har Philip fortalt meg på telefon etter hjemkomsten. Disse skal han sende meg en oversikt over etter hvert.

Dekningen med aviser og radio før og under konferansen var; Yorkshire Evening Post - Leeds Weekly News - Telegraph & Argus og Batley News.

Radio Aire - Radio Leeds - Radio Sheffield - Hospital Radio og Pennine Radio.

FESTLIGHETENE.

Når alt det verste oppstyret hadde lagt seg en smule gikk så ferden mot jernbanen og et farvel med våre mexicanske gledespredere, som forøvrig ble et meget populært innslag på konferansen med presentasjon ved åpningen og avisintervju og det hele. Etter en lang og krevende avskjed der toget nesten amputerte et par hender dro vi ut på etterkonferansefestlighetene i byen. Det startet med pubbesøk, og opplegget var til de grader festlig at til og med de trauste engelskmenn hadde ordnet med edrue sjåførere til hjemreisen. Ikke dårlig.

Ca. 20 stykker hadde funnet veien til denne puben, og køen var lang av folk som ville spandere en "pint" på nordmannen. Først ute var Timothy Good, som viste seg å være en knallendes kjekk kar. Tim var nå den rette betegnelsen på ham. Bare synd at jeg ikke kunne få spandert noe tilbake, det ville de ikke høre snakk om. Og takk for det. Etter endel av dette stoffet beveget vi oss over i nabobygget som viste seg å inneholde en koselig restaurant. Her var det bespisning etter alle kunstens regler, og flere "pints", koselig stemning, til og med når disse "pintene" ville ut igjen var det folk rundt deg som ville prate om Hessdalen. Sjelden har nok de doveggene vært utsatt for merkelige ord og vendinger. Fred og ro var det ikke å finne her, men moro, det var det.

PRISSJOKK.

Rundt det lange bord gikk praten lystig, og det kom for en dag at både Philip & Elaine samt Graham & Christine mer enn gjerne ville besøke Norge neste år. Vi kom derfor inn på en del priser. I Leeds koster en halvliter øl 60p eller seks kroner ca. I London koster den samme halvliteren ca. 15 kroner, noe disse Leedsboerne synes er alt for dyrt. Da jeg forteller dem at i Norge koster den samme halvliter 3£, 30 kroner, da datt de nesten av stolen, for hvilken vits dette måtte være. Men, akk, det var ingen vits, og da de fikk høre at en flaske Glenfiddich kostet nærmere 50£ i Norge mot 7£ i England, da var de sikker på at det hele var fleip. Nok om det, de kommer uansett og vil svært gjerne hjelpe til med noe i Hessdalen, hvis årstiden og situasjonen tillater det. Om de kommer på sommeren eller vinteren er ikke avgjort ennå. Jeg stilte øyeblikkelig huset til disposisjon. Med det samme vi er inne på priser så vil jeg nevne at jeg etterlot de usolgte rapportene til Philip slik at han kunne ta seg av videre salg. Pengene som måtte komme inn på dette kjøper han videokassetter for og sender over til meg. Du kan få bra kassetter for priser helt ned til tredve kroner der borte, og her er det snakk om topp kvalitet. Norsk pris er 150 kroner for samme. Jeg betaler altså inn disse summene etter hvert som han sender saker og ting og vi slipper også gebyrene i banken. Smart. Ellers ble det på koferansen solgt Project Hessdalen og UFO-NORGE artikler for 500 kroner. Bra. Dette er nå fordelt på de respektive kontoer.

Klokken hadde beveget seg med uforskammet fart ut i de små timer og det var på tide å bryte opp. De frivillige sjåførere fyllte opp sine biler til randen og kjørte så i forskjellige retninger. La meg bare få skyte inn at vi var 16 personer til bords som fortærte forrett, middag og dessert samt diverse "pinter" og drinker. Hele balletten kom på under 1000.- kroner. Her fikk jeg heller ikke lov å grave i lommen, kun få lov å nevne at i Norge ville dette kostet minst tre ganger så meget. Akk ja, det er et yndigt land. Senget ventet, jeg var fremdeles våken til hodet traff puten, da, ble det mørkt.

NESEN VENDER HJEMOVER.

Philip og hanen slo til klokken 07.00, og så var det i gang igjen. Skjønner ikke hva den gutten er laget av. Mitt batteri var nesten flatt. Dusj, tja, pakking, toast og avreisen nærmet seg.

Så kom et tredimensjonalt kamera for en dag, og vi tok bilder. Gleder meg til resultatet.

Beetlen ble startet opp med sin frie eksos, restene av potten ble liggende igjen oppe på the Moors.

Muldyr, sauer og griser for til alle kanter og hva naboene gjorde eller ikke gjorde, tør jeg ikke tenke på en gang. Klokken 08.00 er veldig tidlig en søndag morgen, også i England.

Philip, som ikke bare var en tro kopi av John Lennon i utseendet, stemme og dialekt, var også en stor gjøgler, som nå satt og liksom-hilste på alle naboene som imaginært innfant seg i alle vinduene vi passerte.

Toget hadde avgang kl.09.35 og etter en juice på stasjonen var det avskjed. I England må du kjøpe perronbillett for å følge folk på toget, så etter innkjøp av disse fant vi rett spor, rett tog og goodbye. Handshakes og klem med sidekyss fra fruene, Philips; "Watch it", og så var det togtur i drøye tre timer før vi toget inn på Kings Cross station i London.

Denne turen gikk stort sett medd til å sette inntrykkene fra Leeds ned på papiret, så natur fikk være natur denne gang. Vel framme gikk turen ned i underetasjen for videre befraktning av "tuben" hjem til hotellet.

Etter å høytidlig tatt farvell med hotellet i særklasse med Samir og den finske resepsjonisten bar det ut mot Stansted igjen. Både buss og flytur gikk smertefritt. Større fly hjemover, og raskere.

Vi hadde knapt fått demonstrert bruken av surstoffmasker og slikt før kapteinen opplyste at Oslo lå til venstre. Pussig dette at en skal ertes opp slik med at flyet går lavt inn over Oslo, legger seg over slik at alle skal få se alle lysene, retter opp og fyker inn i ødemarken for å lande langt ute i bushen. Der venter det noen trøtte tollere som nesten ikke gidder se på en, alle angrer over at kvoten er overholdt, for så å gå inn på en buss som bruker like lang tid på å ta oss inn til Oslo igjen som flyet brukte på hele turen fra England. Forstå det den som kan. Atpåtil må en betale hele femti kroner for det. Vel framme i Oslo blir du sparket av bussen på Sentralstasjonen, den kunne nemlig ikke stoppe å sette av folk underveis, der ble du henvist til en drosjekø uten drosjer. Mer venting, tiden gikk. Jeg sto der, da, uten fem øre i lommen, men ved godt mot. Så er det min tur. Jeg roper ut i håp om at noen skal samme vei. Og, det er det. To damer som akkurat har sluttet på jobb, og står bakerst i køen stormer jublende fram og tilbyr seg raskt å betale hele turen alene.

VALDRESGT. 15.

Så står jeg her da, og venter på å bli sluppet inn hos Hans Kr. Moe, etter avtale. Men hva skjer?

Ingen kommer og lukker opp! Jeg bevæpner meg med et par never grus og går rundt huset.

Der lyser det både på soverom og i stuer. Sten etter sten finner veien opp på verandaen, uten synlig resultat. Tilslutt må jeg gi opp og innse fakta. Hans Kr. har nok dratt på påskeferie og glemt stakkars meg. Hva nå? Her gjaldt det å finne en telefon og håpe at Per var i byen denne helgen.

Det ringer og svarer: Ottesen værsgod, trøtt i stemmen, klokken var tross alt 2.00 om natten.

Drosje! Blakk setter jeg meg på ny inn i en bil av rette typen, denne gang alene. Vi jakter på minibanker med midler. Alle er tomme, det var da utgjort. Tar sjansen på at vi klarer å skrape sammen drosjesummen. Det holdt akkurat, og takk for at sjåføren slo av taksameteret et stykke før Bjerkebakken 66

NESTEN AKTERUTSEILT.

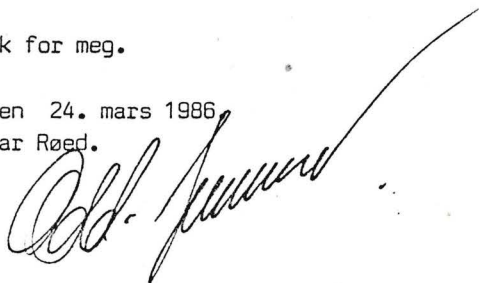
Dagen etter arter seg i korte trekk som; buss til sentrum, middag på Vestbanen, tar feil av tiden og tror jeg har god tid. Kommer ned i hallen og får se at toget går om to minutter. Legger på sprang med koffert, veske og stresskoffert. Rekker det såvidt. Skulle tatt seg ut å måtte vente i enda to timer, for nå begynte jeg å bli noe kjørt.

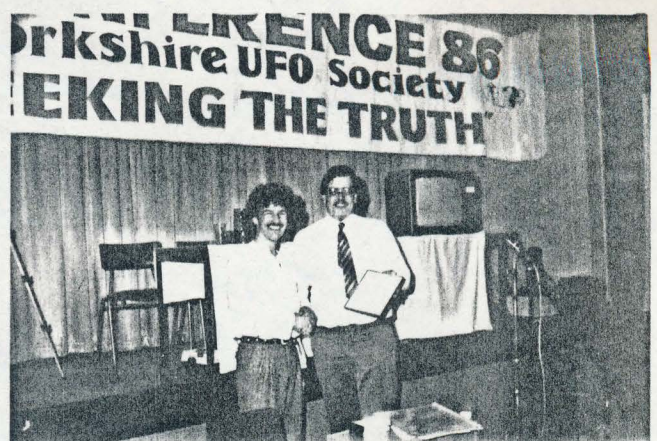
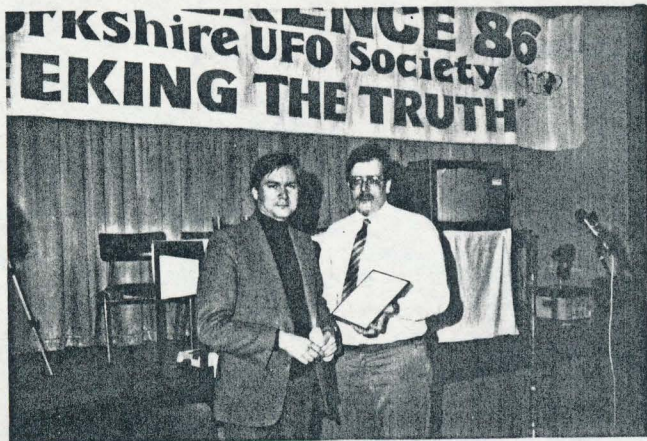
Deilig var det å sette foten i egen stue igjen, og slappe av, og takk for meg.

Nesbryggen 24. mars 1986,
Odd-Gunnar Røed.

P.S. Vedlagt finner dere et ark med noen bilder på.

På baksiden finner dere litt tekst som forklarer hva de går ut på.

BILDENE.

1. Øverst til venstre. Jenny Randles overrekkes sin innrammede plakett med takk for innsatsen ved konferansen.
2. Øverst til høyre. Stående; brødrene Graham og Mark Birdsall.
Sittende ved deres venstre side Philip Mantle.
3. ned venstre. Timothy Good får sin plakett overakt. Det er som dere ser Graham som overrekker samtlige. Det var forøvrig han som ledet hele konferansen.
4. ned høyre. Project Hessdalens representant overrekkes sin fortjente plakett.
5. ned venstre nok en gang. Philip, OGR og Graham i skjønn forening. Etter uttrykket å dømme har det gått bra.
6. høyre. Representanten svarer på spørsmål fra salen.
7. nederst til venstre. Philip & Elaine på jernbanestasjonen i farvelets stund.
8. nederst til høyre. Denne banditten var altså å finne i diverse undergrunner og busser i Londons travle gater i tidsrommet 16. til 23. mars 1986. Som dere ser så går det an å kjøpe seg fram her i verden. Ikke spesielt dyrt var det heller for syv dager. Kortet ble flittig benyttet, tro meg. La meg tilslutt få benytte anledningen til å takke dere alle, for at denne turen ble mulig gjort for meg gjennom dere alles felles innsats, både i Norge og Sverige. UFO-SVERIGE ble langt fra glemt i Leeds. Det ble hele tiden understreket at dette var et meget godt samarbeide. Jeg føler at et verdifullt vennskap og kollegialt samarbeide mellom Skandinavia og England er bygget for å vare. Ikke minst på det personlige plan. Tusen takk.

OGR.

Utklipp fra:

ALTAPOSTEN

ELVEBAKKEN

Politisk tendens: Uavh.

11. -3- 1986

UFO-landing på Skogvannet i Alta

A-S

BYRAET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN 24/26 - OSLO
TLF 20 46 75

Utklipp fra:

Tinderfluka

STEINKJER

Politisk tendens:
Senterpartiet og Venstre
(Se baksiden!)

13. MRS 1986

Høsten 1984, i midten av august, var to kvinner fra Alta på bærtur ved skogvannet øst for Alta. Etter at de hadde plukket en del bær, fant de ut at de skulle ta en liten pause. De gikk så mot skogvannet, forøvrig en yndet plass når det er snakk om bading sommerstid. De hadde knapt nærmet seg vannet og satt seg ned for å puste ut, da de begge to plutselig la merke til en kulelignende gjenstand som kom ned fjellsiden. Like etter landet den i vannet. Forundret stirret de to på fenomenet. Det var helt blikkstilte, og ikke en krusning på vannet. Så bestemte en av kvinnene seg for å gå rundt vannet for å ta gjenstanden bedre i øyesyn. Personer som jeg har snakket med, og som har vært i kontakt med vitnet forteller: —Hun var ikke kommet halvveis rundt vannet før det begynte å frese rundt kula, og

det før så stille vannet skyllet store bølger mot land i retningen der kvinnen stod. Det var et tydelig markert område der vannet var urørlig. Skremt, og full av forundring sprang hun tilbake til sin venninne. Uten å snu seg for å se hva som videre hendte, forlot de straks stedet.

Et annet vitne som jeg snakket med som var på tur på fjellet i samme området der kvinnene observerte denne gjenstanden, kunne også fortelle at han hadde sett noe komme dalende ned mot fjellet med retning mot Skogvannet. Det en vet er at disse observasjonene øyensynlig har inntruffet samme dag, da det denne mannen observerte og de to kvinnene var vitne til, var av samme format. Det som er sørgelig i denne sammenheng, er at begge kvinnene

nektet å fortelle hva som hendte. Det en vet, er ting som venner av de to har fortalt meg.

En er kommet såpass langt i denne saken at en ser tydelige likhetpunkt mellom observasjonene som de to kvinnene gjorde denne augustdagen i 1984, og observasjoner fra andre land. Men dette er et enestående tilfelle som så langt jeg vet aldri har inntruffet tidligere i Alta. Derfor er denne saken så interessant, og det er å håpe at kvinnene som var vitne til denne landingen, tar kontakt med meg. Man kan lett avfeie kvinnes opplevelse med å kalle det en feberfantasi, uten at det vil gjøre opplevelsen mindre bemerkelsesverdig. Men det samme kan man ikke si om neste eksempel

Miami 28 februar 1958. Noe på størrelse med en rugbyball falt ned i

politiinspektør Gallegos have. Han selv, konen og moren hans løp ut og oppdaget at ballen, som var ca 50 cm lang og 25 cm høy, spratt rundt på plenen som om den skulle være levende. Den var klar som glass, glitrende som krystall og så ut som den var laget av tusenvis av små celler som en bikube. Hele ballen pulserte. Det var umulig å føle den, men at den var der, kunne man se, den i en krukke for å ta den med til politistasjonen, men alt fordampet i løpet av de tyve minuttene turen tok.

Som naturlig er i slike sammenheng når det er snakk om ting vi ikke forstår, blir ofte slike observasjoner latterliggjort. Det en vet i dag er at det finnes tusentalls av observasjoner av samme kategori som de to jeg her har nevnt.

Evald F. Larsen

UFO over Inderøy?

Er vesener i hittil ukjente farkoster fra fremmede planeter på ferde over Inderøy?

Flere innringere til T-A i går

vert fenomenet i 5-6 minutter.

— Jeg er en jordnær person, men dette var både spennende og rikt.

vekslende farger. Dette fenomenet holdt seg i ro og kunne observeres over lang tid.

kveld er ikke i tvil: Noe mystisk er på ferde. Jan Thorsen satt og så på TV da han kl. 20.15 i går kveld ble oppmerksom på et lys over Kvamsskogen i retning Utøy.

— Jeg hentet fram kikerten og gikk ut på verandaen. Jeg så en eggformet gjenstand som var svakt opplyst innvendig. Den kunne se ut som en passasjerbåt i mørket.

Jeg er helt sikker på at det verken var et fly eller et helikopter. Gjenstanden ga ikke fra seg lyd, og den sto helt i ro, sier Jan Thorsen, som ringte avisa etter å ha obser-

veret og mist. Etter dette er jeg ikke i tvil om at det er mer mellom himmel og jord osv., sier Jan Thorsen, som det gikk kaldt nedover ryggen på Sundsnasset i går kveld. Han nøler ikke med å bruke ordet romskip.

T-A fikk også inn en melding om at det tirsdag kveld ble observert en lysende gjenstand over Inderøy som var svært vanskelig å identifisere med det blotte øye.

En innringer fra Hellems-
haugene på Sandvollan obser-
verte i går kveld en lysende
gjenstand på stor avstand
som ga fra seg sterkt lys med

Tinderflua

STEINKJER

Pol. tendens:

Senterpartiet og Venstre

(Se baksiden!)

21. MAR. 1986

UFO over Inderøy?

Eg har med interesse følge med i det som er skrive om dette fenomenet over Inderøy sist onsdag.

Kona og eg sat og så på dagsrevyen i TV. Det var ei utvida sending som slutta kl. 20.15.

Akkurat da TV-vertinna var på skjermen for å annonsere neste program, skjedde det noko. Med det same var det som TV-en vart utsett for sjokk. Bildet av TV-vertinna vart svært uklårt, og dei vanlege fargane kom bort. I sta-

den vart skjermen full av grøne og gule fargar i eit underleg virvar. Det stod på berre i omlag 10 sekund. Så vart det rare borte og alt var som før.

Eg er heilt viss på at det hadde noko med dette fenomenet som mange såg over Inderøy denne kvelden. Eg har inga fornuftig forklaring å kome med, men det hadde vore interessant om nokon andre kunne seie noko om kva som skjedde.

Rørbygg

A-S
BYRAET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN 24/26 - OSLO 1
TLF 20 46 75

Utklipp fra:

Tinderflua

STEINKJER

Politisk tendens:
Senterpartiet og Venstre
(Se baksiden!)

1A MAR 1986

Inderøys UFO var ikke værballong

For å søke å forklare «ufoen» som flere personer hevdet å ha sett over Inderøy onsdag kveld, kontaktet vi værtjenesten på Værnes. Med spørsmål om det var en værballong hjemmehørende på Værnes man hadde tilegnet en overjordisk eksistens?

Svaret levner ingen tvil om at denne tilsynelatende naturlige forklaring heller ikke er riktig. På det tidspunkt «ufoen» ble observert, hadde værvarslingstjenesten ingen ballonger i luften. Kl. 20.15 onsdag kveld mente Jan Thorsen på Inderøy at han hadde sett en eggformet gjenstand som var svakt opplyst innvendig.

Værballongene er en gange en meter i diameter, og skytes opp hver dag kl. 13.00 og 24.00, får vi opplyst. Vanligvis holder ballongene seg i luften i et par timer, før de sprekker og faller ned til jorden.

A-S
BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN. 24 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

UTKLIPP FRA:
VI MENN
OSLO
NR. 11. 1986

Sekunder etter at dette sensasjonelt tydelige bildet av en UFO var tatt, skjøt en intens lysstråle ut fra fartøyet og kastet mannen til høyre i bakken, blødende og med livstruende brannskader!

Den fantastiske hendelsen inntraff 20. juni 1982, utenfor Borisglebsk omkring 600 kilometer sørøst for Moskva. *Vladimir Paltsev*, som tok bildet, er far til den unge mannen som nesten ble drept av en flygende tallerken!

Vladimir og hans sønn *Aleksandr* var ute og gikk i skogen i det fine søndagsværet. De var et par kilometer fra hjemmet sitt, og klokken hadde så vidt passert ett om formiddagen. Det var sol og klar, blå himmel.

Plutselig fikk de øye på en kjempemessig, «pannekakeformet» gjenstand med svakt buet underside og en kuppel på oversiden. Den fløy opp fra en dal-senkning i nærheten og nærmet seg med en hvinende lyd.

UFOen stoppet omkring 150 meter ifra dem. Vladimir Paltsev, som hadde kameraet sitt med seg, tok bildet som er på denne siden.

Sensasjonelle avsløringer bak jernteppet

Sekunder etter at dette sensasjonelle UFO-bildet ble tatt, skjøt en intens lysstråle ut fra fartøyet og påførte mannen til høyre livstruende brannskader. Det hevdes nå med styrke at Sovjet blir utsatt for «regulær krigføring» fra UFOer.

re det hele mer troverdig. Så tok han det sensasjonelle fotografet.

Jeg hadde rukket å knipse av ett foto da en smal, intens lysstråleskjøt ut fra tårkostens overbygning og rett mot sønnen min, fortalte Vladimir Paltsev senere.

Aleksandr Paltsev ble kastet skrikende i bakken. Trøyen hans var smeltet og brystet blodig. Underlivet og beina hadde omfattetende brannskader. Armene og hendene var og er fullstendig lammet, og synet på høyre øye sterkt nedsatt.

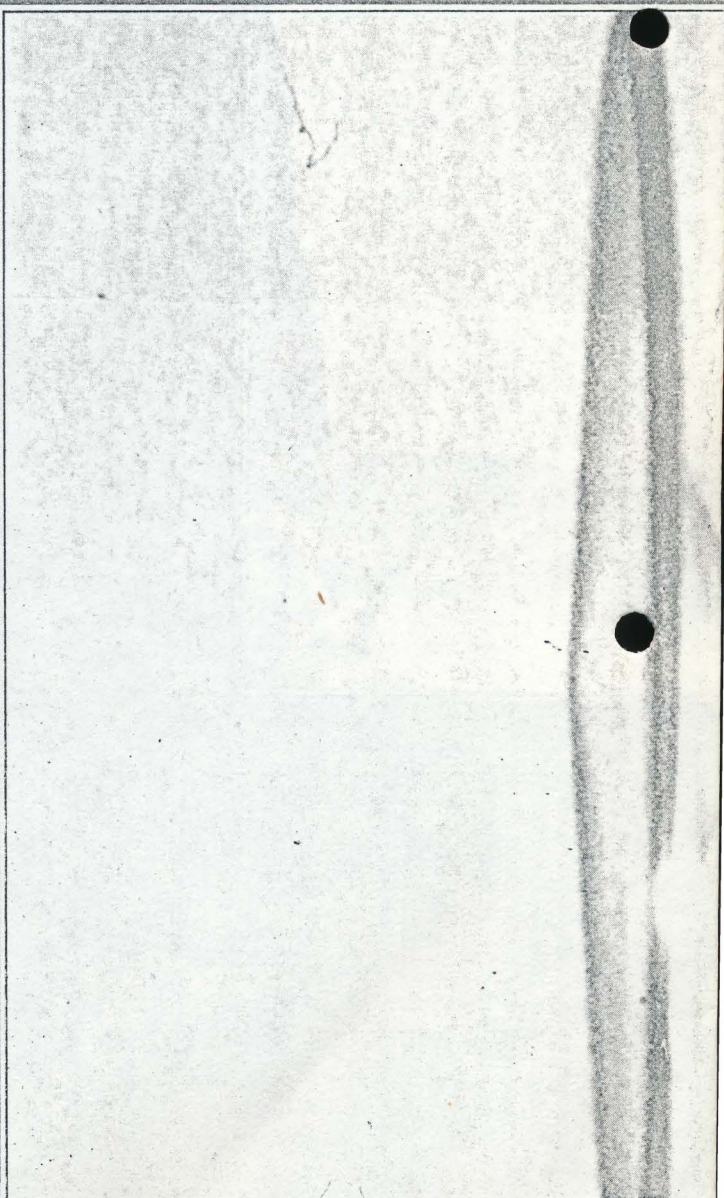
Lysstrålen ble fulgt av et kratig, blendende hvitt strålekasterlys som feide over omgivelsene. Lyset ble flere ganger rettet mot den bevisstløse Aleksandr og hans far, som sto på kne ved siden av sønnen og ba med foldede hender om at de ikke måtte bli drept.

— Jeg så ikke hvordan fartøyet forsvant, hørte bare hvordan den hvinnende lyden avtok i det fjerne, fortsetter Vladimir Paltsev.

I sjokktilstand og ute av seg av engstelse for den hardt skadede sønnen sprang 57-årige Vladimir Paltsev hele veien til nærmeste nabo og slo alarm. En knapp halvtime senere var ambulanse, politi og militære på stedet.

De militære, en spesialavdeling som var trenet nettopp for episoder som denne, fant at et 200 x 200 meter stort område var sterkt radioaktivt. Det feiende strålekasterlyset fra UFOen «hadde tilintetgjort alt insektiv på stedet, og gjennom en ukjent prosess fått all vekst til å opphøre».

Aleksandr Paltsev blir i dag

I 1961 undersøkte vitenskapsmannen Victor Demidov et krater i Karelen som kan ha oppstått når en UFO krasjlandet.

fortsatt tatt hånd om på et militærsykehus utenfor Moskva. Hans far står under oppsikt av KGB og holdes mer eller mindre i husarrest.

Mannen som kommer med denne forbløffende avsløringen, er italieneren *Albert Fenoglio*, som etter kontakt med sovjetiske diplomater også hevder at Sovjetunionen betlunner seg i regelrett krig med UFOer!

— Sovjetiske fabrikker for krigsmateriell, atomanlegg og rakettkaser står under stadig oppsikt av UFOer, som også går til angrep mot dem, hevder Fenoglio. — Sivilt og militært flypersonell

har møtt og klempet mot store tallerkener, «ildkuler» og enorme «sigarer» over nesten hele landet, både om dagen og natten. Tusenvis av mennesker har sett de flygende tallerkenene.

UFOer er registrert på sovjetiske radarskjermer helt siden 1948. På nylåret 1955 ble landet satt i høyeste krigsberedskap, etter at 11 «lysende skiver» hadde oppholdt seg i drøyt 24 timer over Sverdlovsk med byens hovedkvarter for et taktisk rakettkbatter.

— Piloter har skutt mot skiver og ildkuler uten synbart resultat. De store sigarformede fartøyene har vært mellom 800 og 1000 me-

UFO-KRIG MOT

SOVIET

før eksplosjonen hadde sett en veldig idkule senke seg ned mot fabrikk.

I samme øyeblikk som fabrikk-
ken eksploderte, dukket et stort
antall intens lysende kuler opp i
området. Hele omegnen, som lå i
grålysningens halvmørke, ble
opplyst ved smellet. Den enorme
trykkbølgen føltes i hele området.
En stor støvsky lå over stedet i fle-
re minutter. Da den spredtes var
alt som var tilbake av fabrikk-
bygningen, et krater fylt med for-
vidd skrot.

Eftereksplosjonen så vitner en
skiveformet farkost henge over
krateret, som for å kontrollere at
oppdraget var utført. Da jagerfly
nærmet seg, forsvant den raskt.

— Den store gaten var midler-
tid at alarmsignalet hadde gått i
minuttene før eksplosjonen, og
det uten at noe menneske hadde
utløst det. Dermed rakk også
samtlige arbeidere ved fabrikk
å komme seg i sikkerhet, sier Al-
berto Fenoglio.

5) I begynnelsen av august 1977
dukket «gigantiske flygende lam-
per» opp i traktene omkring Mosk-
va. Det var nå romtaryvene be-
gynte å beskytte mennesker. Den
første hendelsen inntraff utenfor
Serpukhov, 120 kilometer sør for
Moskva, der en berømt oppfinner,
Sovioskij Tjutin, og to av med-
arbeiderne hans campet ute på et
jorde. Plutselig hørte de stem-
mer. Det lød som om flere per-
soner snakket samtidig, på et

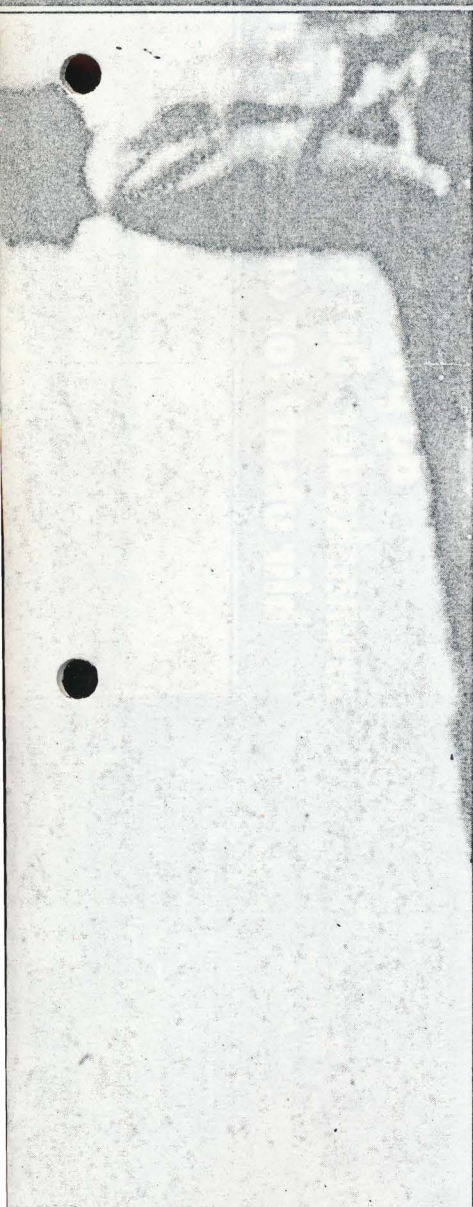
remmed språk, og med et uvanlig skrikende tonfall. De merkelige stemmene kunne høres i en halvtime. Siden begynte en kjempe-messig «25 meter høy, lampelig-nende farkost» å gløde med et spøkelsesaktig skjær på omkring 150 meters avstand fra trioen.

Den kjempestore UFO'en frev seg sakte, gynget og steg så i en spiral oppover, uten å gi fra seg lyd. En liten selvløsende «skv» dukket siden opp inntil kjempe-fartøyet. Det antok sakte form av en «metallglinsende tallerken», og i neste øyeblikk feide denne ned mot de tre øyenvitnene og dusjet dem med noe som minnet om sennepsgass!

Sovlovskej Tjutin fikk sterkt nedsatt syn på begge øyne. Den ene av assistentene hans fikk så kraftig sjokk at han i dag behandles på en psykiatrisk anstalt. Den andre assistenten ble blind på høyre øye, lam i høyre hånd og stum etter hendelsen!

De sensasjonelle avsløringene om UFO-aktiviteten bak lern-teppet har fått stor oppmerksomhet på kontinentet. Sovjetrus-serne har selvsagt dementert dem som frile fantasier.

— Det blir flere avsløringer om UFO-angrepene mot Sovjet i en bok jeg skriver på, slutter Alberto Fenoglio.

ter langer, avslører Fenoglio. Her er noen av hans mest oppsiktsvekkende avsløringer om UFO-krigen mot sovjetrusserne:

1) Sommeren 1961 så man en rakettlignende UFO med fire ben lande ved Irkutsk. To «dverglik-nende piloter» hoppet ut og over-falt en kvinnelig apoteker, som de uten hell forsøkte å trekke inn i fartøyet.

2) Sommeren 1967 fløy en minst 800 meter lang «sigar» inn mot byen Worovsk. Den hang deretter stille i ca. 2000 meters høyde. Siden hendelsen inntraff midt på dagen, ble tusenvis av mennesker grepet av panikk.

3) Vinteren 1969 hadde man på

en høyde ved Rybinsk, en by om-kring 150 kilometer nord for Moskva, bygd opp et nytt rakett-batteri. Plutselig en dag dukket en enorm, skiveformet UFO opp i ca. 200 meters høyde. Den var om-gitt av en rekke mindre skiver. Gjenstandene inntok formasjon over stedet og lot til å studere ra-kettbatteriet. Batterisjefen ble urolig og ga ordre om en salve mot den store skiven.

Raketter ble avfyrt, men alle de-tonerte om lag 100 meter før de nådde sitt mål! Eksplosjonene var et fantastisk skuespill. En sal-ve til ble avfyrt, men med samme resultat. Den tredje salven rakk man ikke å avfyre, for nå åpnet de vitner kunne fortelle at de straks

4) I begynnelsen av 1972 ble en fabrikk for tunge stridsvogner rammet av en enorm eksplosjon som nære på hadde utløst en in-ternasjonal krise, da sovjetiske myndigheter ville legge skylden på amerikanske sabotører. I uke-ne før eksplosjonen hadde man sett både «sigaren» og skive-formede UFOer i nærheten. Flere

A-S
BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN. 24/26 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

Utklipp fra:

Indre Akershus Blad

Bjørkelangen

Politisk tendens: Uavhengig

25. FEB. 1986

—Så jeg Ufo?

UFO? Her så jeg det skinnende hvite lyset, forklarer Anne Lise Olsen, og peker mot naboens låve. (Foto: Anne Enger)

Et skarpt hvitt lys i en bue litt oppe fra bakken. Slik så det ut, forklarer Anne Lise Olsen fra Halsnes i S.Høland. Fra vinduet tidlig en morgen så hun det underlige lyset på ca 50 cm. i diameter mot naboens låve. —Sakte men sikkert forsvant lyset, og mannen min og jeg har ikke sett det siden. Nå lurar jeg på hva det kunne være, sier fru Olsen, som gjerne hører fra andre som har sett noe av det samme, eller har forklaring på fenomenet.

-Så jeg Ufo?

UFO? Her så jeg det skinnende hvite lyset, forklarer Anne Lise Olsen, og peker mot naboens låve. (Foto: Anne Enger)

Et skarpt hvitt lys i en bue litt oppe fra bakken. Slik så det ut, forklarer Anne Lise Olsen fra Halsnes i S.Høland. Fra vinduet tidlig en morgen så hun det underlige lyset på ca 50 cm. i diameter mot naboens låve. -Sakte men sikkert forsvant lyset, og mannen min og jeg har ikke sett det siden. Nå lurar jeg på hva det kunne være, sier fru Olsen, som gjerne hører fra andre som har sett noe av det samme, eller har forklaring på fenomenet.

MANGE AMERIKANERE TROR PÅ FLYGENDE TALLERKNER

24. FEB. 1986

Washington (NTB=AP): Mer enn 40 prosent av amerikanerne tror at det finnes flygende tallerkner, at raketter kan forandre været og at visse tall bringer lykke, viser en meningsmåling.

Mange amerikanere er godt informert om teknologiske spørsmål, men like mange er det ikke, sier Jon Miller, som leder meningsmålingsinstituttet ved Northern Illinois University.

95 prosent av de spurte er enige i at røyking forårsaker alvorlige helseproblemer. Det er en oppfatning som legene støtter helhjertet opp om. Men 75 prosent av de spurte mener også at det finnes mange gode helbredelsesmetoder som ikke er anerkjent av den medisinske vitenskapen.

43 prosent er enige i at noen av de UFO'er som det er kommet meldinger om, virkelig er romfartøyer fra andre sivilisasjoner. 41 prosent mener at rakettutskytinger og andre aktiviteter i rommet har ført til endringer i værforholdene. 40 prosent tror at enkelte tall er lykketall for enkelte mennesker.

INTE-
av Norske
Argus A/S.